

Mat är politik – särskilt kött

Sveriges landsbygd är inte Bullerbyn. Lantbruket grundar sig inte längre på kärleken till djuren och respekten för naturen. Allt handlar om ekonomisk tillväxt.

Så kom det ännu en chockrapport om svenskt kött. Först var det grisen, sen kom kon... Bilder får frukostmackan att fastna i halsen och magen att vilja vända sig. Vad är det vi äter? Vad hände med Sveriges "glada grisar"? Och vad säger danskarna nu, så som vi bespottat deras djurhållning och hyllat vår egen? Ja, svensken är en naiv människa.

Är ni verkligen förvånade? Blev ni chockade när larmrapporterna började trilla in? Jag blev det inte. Och jag tror ingen annan blev det heller, vi blev snarare upprörda därför att vi inte längre kunde förneka det. Och för att varje gång du vill äta en god köttbit dyker bilder av grisar som äter varandra och svältande kor som drunknar i lera upp på näthinnan och ger middagen en sur eftersmak av dåligt samvete. Jag förstår att ni blir upprörda då. Men försök inte påstå att ni inte hade en aning...

Jag minns min uppväxt på landet, där alla grannar också drev en liten gård. Man hade mellan 20 och 30 kossor, som släpptes ut på bete och flyttades mellan olika hagar i takt med att gräset betades ned. I ladugården hade var och en sin plats med en namnskylt ovanför huvudet. Där serverades de hö, golvet mockades och pälsen ryktades och tvättades när de var leriga och smutsiga. Allt var säkert inte perfekt och felfritt, men läget var under kontroll.

Jag gick från barn till tonåring och när jag flyttade hemifrån var det svenska bondelandskapet förändrat. De flesta av grannarna hade skaffat jobb inne i stan och endast två av bygdens bönder höll fortfarande igång. Småbönder var inte längre lönsamma, och lönsam måste man ju vara. Den nya tidens jordbruk var här: industrijordbruket.

Oavsett vad Arla och Scan försöker visa oss i reklamen så ser Sveriges bondgårdar inte längre ut som något man hämtat från Bullerbyn. Bondeidyllen blöder och dör, as we speak. Det fåtal som fortfarande driver jordbruk i Sverige har arrenderat eller köpt upp alla nedlagda smågårdar. De har mjölkrobotar, automatiska ryggkliare, oändliga maskinhallar och jag vet inte allt. En ladugård är inte längre en ladugård, det är en fabrik. När 300 anses vara ett normalt antal kossor att ha på en gård kan man inte längre ha översikt på hur de mår. Man har inte längre möjligheter att släppa ut alla på grönbete, det är fysiskt omöjligt. De får gå i omgångar om man inte helt enkelt söker dispens och slipper ifrån beteskravet helt och hållet.

Svensk djurhållning har inte längre någonting att göra med kärleken till djuren och naturen, att vårda ett kulturarv eller att producera varor med ett värde som är djupare än det rent ekonomiska. Svensk djurhållning strävar efter något helt annat: ständigt ökande EU-bidrag och ständigt ökande avkastning. De förordningar och lagar som omfattar lantbruket är verklighetsfrånvända och byråkratiska. Småbönder som vill sträva efter hållbarhet och naturlighet motarbetas av myndigheter och höga omkostnader. Kött ska produceras som vilken vara som helst, utan hänsyn till att det kommer från en levande varelse. Hur djuren mår är skit samma så länge avkastningen ökar. Lite spill får man räkna med. För Sveriges bönder, precis som för resten av samhället, finns det numera bara ett enda ord som räknas: **TILLVÄXT.**

Så till alla er som försvarat er köttkonsumtion med att ni åtminstone nästan bara köper svenskt; Grattis och God Jul; jag hoppas julsinkan ska smaka.

http://www.sourze.se/Mat_%c3%a4r_politik_%e2%80%93_s%c3%a4rskilt_k%c3%b6tt_10695651.asp

Artikel av Marie-Louise Johansson